

ŘÍJEN

SETKÁVÁNÍ

BRNO I

BRNO II

2. 10. Devatenáctá neděle po Trojici

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Vítek
10:00 CK Jiří Gruber	10:30 Kuř Jaroslav Vítek
13:45 Rch Jiří Gruber	13:45 Tiš Jaroslav Vítek
19:30 CK Olga Tydlitátová <i>nešpory</i>	

9. 10. Dvacátá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jiří Malý VP
10:00 CK Olga Tydlitátová	9:45 Tiš Jaroslav Vítek VP <i>děkování</i>

16. 10. Dvacátá první neděle po Trojici

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Vítek
10:00 CK Jiří Gruber	10:00 Kuř Jiří Malý VP
13:45 Rch Jiří Gruber VP <i>děkování</i>	13:45 Tiš Jiří Malý
	19:30 <i>BO</i>

23. 10. Dvacátá druhá neděle po Trojici

10:00 CK Joel Ruml VP <i>děkování</i>	9:00 BD Jiří Malý
15:00 CK ordinace vikářů	9:45 Tiš Jaroslav Vítek

30. 10. Dvacátá třetí neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vítek
10:00 CK Olga Tydlitátová	13:45 Tiš Jaroslav Vítek
	<i>Den reformace</i>

6. 11. Dvacátá čtvrtá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jiří Malý
10:00 CK Olga Tydlitátová	10:00 Kuř
13:45 Rch Jiří Gruber	13:45 Tiš Jiří Malý
19:30 CK Jiří Gruber <i>nešpory</i>	

LEGENDA

BK Betlémský kostel	BD Blahoslavův dům
CK Cervený kostel	Kuř Kuřim
Rch Rychmanov	Tiš Tišnov

ročník VII.

říjen 2005

číslo 8

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

slovo úvodní

Rád bych se s vámi podělil o své dojmy z prázdninové návštěvy Salt Lake City, světového centra mormonů. Stojím na kopci s mohylou, pode mnou široké údolí sevřené vysokými horami. Na pamětní tabuli čtu: „Předtím, než opustil Nauvoo, Brigham Young pravil, že zesnulý prorok Joseph Smith se mu zjevil ve snu a ukázal mu místo, kde prapor svobody bude vlát. Když Brigham po příchodu do kotliny Slaného jezera dne 24. července 1847 spatřil tento vrchol, prohlásil: „Toto je to místo“ a dodal „Chci tam vystoupit“. O dva dny později, stále ještě zesláblý horskou horečkou, trval na výstupu na vrchol. S osmi dalšími podnikl výstup a strávil zde několik hodin v modlitbách a poradách. Shlíželi na toto údolí a dělali plány pro vybudování svého nového domova, který by se stal domovem národů...”

Salt Lake City bylo založeno skupinou 148 mormonských osadníků (z toho tři žen a dvou dětí), kteří hledali v neobydlených oblastech Západu nový domov, kde by mohli praktikovat svoje náboženství bez útisku a pronásledování. Hned po příjezdu si rozdělili půdu a začali pěstovat obilí. Během několika dnů byl načrtnut šachovnicový plán města, které pojmenovali po obrovském sláném jezeru, které na západě dominovalo pouštní kotlině. Mimo centra, dnes Chrámového náměstí, byla půda rozdělena na desetiakové čtverce oddělené ulicemi 132 stop širokými – dost širokými na to, aby se na nich mohlo otočit spřežení čtyř volů i s vozem. V roce 1848 do údolí přišli další osadníci, ale pozdní mrazy, sucho a hejna kobylek skoro zničily úrodu. Tu však přiletěla hejna racků a požírala kobylky, a tak se podařilo zachránit část úrody, která umožnila osadníkům přežít krutou zimu 1848–49.

V dalších letech do města přicházeli další přistěhovalci, většinou evropští konvertité k mormonismu (před koncem 19. století Mormonská církev oficiálně skončila praxi polygamie), kteří přinášeli svou kulturu, jazyky a dovednosti, čímž Salt Lake City rostlo v kosmopolitní prosperující město.

Dnes z vrcholu hledím na miliónové velkoměsto (aglomerace 1,8 z 2,2 milionů obyvatel státu Utah), na dlouhé rovnoběžné ulice ve směru poledníků táhnoucí se k jihu, číslované od ulice Main a State k západu i východu. Protínají je ulice ve směru rovnoběžek číslované od Chrámové ulice k jihu i k severu. V centru ční i řada mrakodrapů.

Srdcem města je Chrámové náměstí s historickým Chrámem s šesti věžemi, vybudovaným v letech 1853-92. Oválná budova Tabernakulu – pěveckého sboru – se právě opravuje. Chvilí jsem naslouchal zkoušce 350-členného sboru, která se konala v Konferenčním centru v sále pro 21 tisíc diváků. Tato moderní budova s vodotrysky a zahradou na střeše byla využita pro ceremonie Zimních olympijských her v roce 2002. Vedle chrámů, mrakodrapu správní budovy a dalších budov jsou zde i dvě Centra pro návštěvníky nabízející prohlídky komplexu. Podle naší průvodkyně ve světě žije asi 20 milionů Mormonů, ve městě je jich asi 40%, církvi přispívají 10% svého příjmu. Z dalších služeb – vše zdarma – zmiňme „Knihovnu rodinné historie“ umožňující lidem hledat své předky a sestavit svůj rodokmen. V katalogu jsem našel řadu matrik z Brna i dalších moravských měst na mikrofilmtech. Omlouvali se, že sbírka není úplná, po válce úřady nepovolily získávat další záznamy.

Jan Franců

Bylo

Rozhlasový přenos bohoslužeb

Přišlo to náhle. Zatelefonovali z Prahy, že jim něco vypadlo a jestli od nás z Červeného kostela může být 10.7., tj. za 14 dnů, přímý přenos bohoslužeb. Řekněte ne ... Myslel jsem, že to nebude o nic náročnější než každou jinou neděli. Jen tam bude o mikrofon navíc.

Za dva dny však už chtěli znát podrobný scénář a jak dlouho budou jednotlivé části trvat. Já ale nevěděl, ani na co budu kázat. Napadlo mě, že bych mohl použít konfirmační kázání, které jsem už měl v Rychmanově. V Brně ho ještě neslyšeli a měl bych alespoň čas ho ještě dopilovat. Nedělní bohoslužby v rozhlase prý poslouchá v průměru asi sto tisíc lidí.

Pak se mi to ale rozleželo. Konfirmační kázání bylo přece jen příliš „útočné“. Lidé nemají rádi, když po nich někdo něco chce. Chtělo by to něco tentokrát laskavějšího. Něco, co může oslovit i nevěřící a necírkevní lidi, kteří mezi posluchači jistě budou.

Při přípravě výkladů na Blažkov jsem „objevil“ podobenství o zrně samočinně rostoucím (Mk 4,26-29). Je kuriózní tím, že se tam doslova říká, že semínka v půdě rostou „automaticky“, ať člověk spí nebo bdí. Nikdy před tím jsem si však neuvědomil, že to není jen o lidské pasivitě. Na začátku se přece mluví o člověku, který ta semínka nejprve zasel. Je tu tedy nejen skryté Boží dílo, ale i lidský viditelný podíl. Ten „objev“ se mi uchytil v mysli a brzy byl první koncept rozhlasového kázání na světě. Honem jsem vymýšlel i písně a čtení, protože Dušan Marek i Dan Navrátil už je po mně dávno chtěli. Pak jsem to kázání ještě mnohokrát přepisoval, zkracoval i prodlužoval, až byla neděle ráno a bylo třeba jít s kůží na trh.

Mnozí přišli do kostela opravdu dřív a bylo poznat, že v kostele je tentokrát trochu jiná atmosféra. Možná i kus trémy a napětí, ale především bylo poznat, že tentokrát si lidé nepřišli jen pasivně poslechnout kázání, ale aktivně se na bohoslužbách zúčastnit. V kostele bylo zvláštní ticho a všichni čekali, až se rozsvítí červené světélko, aby mohli svým odhodlaným zpěvem ukázat, kolik že nás dnes v Brně je. Celou tu následující hodinu mě pak podpíralo vědomí, že bohoslužby „děláme“ opravdu společně. Že tu dnes nejsme jen sami kvůli sobě, ale máme společnou službu a úkol. Musím říci, že se mi v takové atmosféře kázalo dobře. Jindy mívám spíš úzkost, komu se nezavdčím, komu to bude připadat dlouhé, nezajímavé, málo misijní atd.

Nastal však problém. Hned na začátku jsme nabrali asi tříminutové zpoždění. Bylo mi jasné, že jediná možnost, kde to nahnat, je kázání. Na to jsem si rezervoval ve scénáři dvacet minut a když jsem si ho recitoval doma u stolu, vycházelo mi tak na osmnáct i s modlitbou. Tak jsem se na kazatelně nadechl a spustil – ozvěna neozvěna. Stejně to ale bylo víc než dvacet minut. Nezbyvalo než něco vynechat. Požehnání? Přímluvnou modlitbu? Nakonec to odnesly ohlášky, kde jsem chtěl povědět víc o našem sboru.

Přímluvu měla přichystanou Kristina Malachová. Té jsem poslal celý pořad bohoslužeb a kázání předem, aby mohla navázat. Nešly jí však zrovna otevřít přílohy v emailu, takže to stejně nebylo nic platné. Ale modlitbu měla moc pěknou. Pak četl Marek Baláš poslání a já se bál podívat na hodinky. Stejně by to bylo marné. Ještě honem požehnání a poslední píseň. Nakonec nám to vyšlo úplně

přesně. Zřejmě jsem u posledních částí bohoslužeb časy nadsadil, takže sotva jsme dozpívali poslední sloku poslední písně, červené světélko vypnulo. Škoda jen, že Dušan Marek už nemohl zahrát efektní varhanní závěr – ale poslechli jsme si ho za odměnu alespoň my v kostele.

Pak už jsem jen všem poděkoval za ukázněnost a pozval je na kávu na faru. Mě ovšem čekala ještě zvláštní povinnost – být na telefonu pro posluchače, kteří by případně chtěli hovořit s kazatelem. Začalo to v půl jedenácté a trvalo nepřetržitě do dvanácti. Měl jsem za tu dobu jeden telefonát za druhým, nejmíň přes třicet. Postupně volali lidé z celé republiky, z Prahy, západních Čech, ale i z okolí Brna. Většina z nich chtěla, abych jim kázání poslal poštou, protože se jim líbilo a chtěli ho dát svým přátelům, nebo si ho ještě jednou přečíst. Jedna paní se svěřila, jakou jí dalo práci zjistit správné číslo na faru. Ukázalo se totiž, že jsem do éteru řekl špatné číslo. Volali lidé z našich sborů, ale většinou to byli katolíci nebo necírkevní. To se poznalo podle toho, že děkovali za krásnou mši. Jedna paní prosila, abych se modlil za její nemocnou dceru. Jiná vyprávěla, jak má do kostela daleko. Volal pán na vozíku z Brna. Volal i bratr kurátor, který byl doma s nemocnou manželkou, a bratr farář Pokorný z Vysočiny. Bylo zajímavé, že mnoha lidem se líbilo, že bohoslužby byly prosté, bez nějakých „výstředností“, či – jak se jedna paní vyjádřila – „nebylo to jako besídka z mateřské školky“. Zřejmě měla na mysli různé hudební skupiny, jejichž zpěv snímáný v kostele nevyznívá příliš dobře.

Těch třicet telefonátů byla zajímavá zkušenost. Místo obvyklého podávání rukou podávali jsme si navzájem své hlasy a s každým si řekli něco pěkného. Když jsem si pak šel do bytu ohřát oběd, měl jsem dobrý pocit, že ta dnešní služba nebyla marná a pár lidí snad oslovila. Málo platné, tak jako hospodyně ráda slyší, že oběd rodině chutná, potřebuje i kazatel někdy slyšet, že posluchači neslyšeli z kazatelny jen jeho, ale i ten tichý hlas, kvůli kterému přišli a přicházejí.

Jiří Gruber

Z ohlasů na internetu:

Hezká bohoslužba. Díky za slovo Boží, které naplnilo tuto deštivou a pochmurnou neděli. S pozdravem Rostislav

Velmi se mi líbilo kázání a chci si jej ještě jednou přečíst na webových stránkách. Mockrát Vám za dnešní zážitek děkuji. Ladislav

Kázání mne oslovilo a měl bych zájem o zaslání jeho textu. Kázání jsem slyšel za jízdy v autě, rád bych si jej přiblížil. Pokoj Vám a předem děkuji. Pavel od Kolína.

V neděli jsem poslouchal přenos mše z Vašeho kostela v rozhlasu. Obdivuji přesvědčivost a celkové pojetí mše. Ladislav

Kvůli firmě Čes. rozhlas Brno se musí dojít do kostela včas, nikdo nesmí rušit, děti nesmí křičet a další podobné pokrytecké obtěžování věřících. Tak to považuji nejen za nemístné, ale i kontraproduktivní. Do kostela rozhlasové bohoslužby nikoho nenalákají (většina si raději než na Grubra přeladí na Gotta) a řadové věřící to jen odradí. Jan Žižka

V neděli jsem poslouchala v rádiu Vaše bohoslužby a moc se mi to líbilo. Dnes jsem si našla starší a jsou také dost povzbudivé. S pozdravem Zuzana

Blažkov 2005

z deníku účastníka pobytu, přehled nejzajímavějších událostí:

Sobota-6.8. Příjezd. Tma. A později i zima.

Neděle- 7.8. Kostel byl plný barevného, obatikovaného a odredovaného sousedního tábora horáckého seniorátu, proběhl křest malého Jonáše Březiny. Cestou do tábora poznávání bylin, travin a dřevin. Večer zima a později i tma.

Pondělí-8.8. Prší, je hrozná zima. Téma dne je rolnictví. Večer přednáška bratra lesního inženýra J. Sebery o lesním hospodaření. Mimochodem, věděli jste, že v ČR připadne ročně 20 tun přemístěné zeminy na hlavu, au, tedy na obyvatele?

Úterý – 9. 8. Prší, ale už ne furt, sem tam se dá i vystrčit nos. Tématem je hrnčířství (tvárnost materiálu). Večerní přednáška RNDr. L. Kloce o zkoumání něčeho zvaného creep a pokud jsem dávala pozor, mělo by to být zkoumání dlouhodobého působení tlaku či tahu na určitý materiál. Mimo to mi při úterní přednášce došlo, že úplně mylně používám pojmy jako „teorie“ a „hypotéza“.

Středa – 10.8. Neprší. Děti si hrají, ptáčci zpívají. Hovoříme o pastevectví. Odpoledne exkurze do kozína i se zaháněním stáda koz (vedeného koněm) a následnou ochutnávkou kozích produktů, tedy mléka a sýra. Večer talkshow sestry Rybárikové o dojícím zařízení a živočišné výrobě 80. let. No, kdo dával pozor a pamatuje si, jak se jmenuje zátka, která z dojícího potrubí vytlačuje zbytky desinfekce? Odpovědi zasílejte..., vylosovaný výherce obdrží...

Čtvrtek – 11.8. Počasí přeje oblíbenému barvení látek. Celý den je ve znamení ryb. Večer se pečou na ohni a dokonce se i jí. Následuje přednáška Ing. Stanislava Dvořáka o potápění. Kdo si tipne, jak dlouho vydrží Standa pod vodou - myslím nadechnutý?

Pátek – 12.8. Vedro, balím svou rodinu (musíme odjet o den dříve, neb čekají další povinnosti) a fňukám, že propásnu zlatý hřeb pobytu - dětské bohoslužby. Celý den byl věnován povolání kněze a děti si na vlastní kůži vyzkoušely, že to není žádná sranda, připravit takové bohoslužby (myslím, že taková zkušenost by neškodila i leckterému dospělému reptalovi). Z doslechu vím, že se jim to náramně povedlo. Večer přednáška br. Ing. M. Ryšavého o úloze vedoucího pracovníka. Takhle to zní hrozně, ale mít šéfa, který žije z víry v Hospodina, musí být fajn.

Průběžné aktivity

Dopolední výklady bratra faráře Grubera: ke každému dni bylo přiřazeno jedno biblické starověké řemeslo: rolník, hrnčíř, pastýř, rybář a kněz. Bratr farář z biblických textů a historických pramenů připravil poutavé vyprávění, jak to tenkrát fungovalo. Ke každému tématu byla přidána večerní přednáška někoho z oboru o tom, jak to funguje dnes.

Dopolední programy pro děti: Věrka Popelářová to s dětmi umí, co si budem povídat. Dnem dané téma zpracovala pokaždé jinak zajímavě. Věřte mi, neznám obdarovanějšího člověka pro práci s dětmi. Trávila s nimi i svůj volný čas, jsem její tajná obdivovatelka. Až ji potkáte, prosím, nešetřete chválou a uznale jí poklepejte rameno.

Rukodělné činnosti: Diakoníí zapůjčený hrnčířský kruh byl neustále k dispozici, mockrát děkujeme. Na vedlejší stěle přibývalo každý den několik velmi zajímavých hliněných výrobků. Mimoto bylo možno malovat na skleněné přívěšky a drátkovat. Ten týden spatřilo světlo světa mnoho uměleckých skvostů. Ale pozor, chvílka napětí, mou soukromou anketu o nejlepší umělecký výtvor – víření bubnů - vyhrává třináctiletý Duncan Socha. Ať už to byla hlína nebo přívěšek, na co sáhl, bylo absolutně nejhezčí.

Docela se nám podařilo proměnit tábor na hrnčířskou dílnu, rybárnu, barvírnu, ale i na akademickou půdu a chrámovou loď. Zkrátka kdo chce něco znát a umět, na Blažkově nesmí chybět.

Jinak se topilo, vařilo, pilo kafe, hrálo Carcassonne, debatilo, hrálo volejbal a zase debatilo, no jak už to na Blažkově chodí. Všem, kdo nám tuto pohodu umožnili, díky. Nejvíce pak Pánu Bohu samotnému, neboť především v jeho jménu se schází jeho věrní. Proto jsou pobyty na Blažkově tak kvalitní, protože jde o to, být s Bohem a jeho lidem.

Katka Rybáriková

Dětské bohoslužby na Blažkově

Celé bohoslužby uváděla Evička. Zapojily se úplně všechny děti. Bohoslužby proběhly bez jakéhokoliv zasahování dospělých. Děti seděly jako pěny a mluvily prostě jen když měly. Jirka Gruber pochvalně řekl, že je vidět, že děti pochopily, že jde o vážnou věc. Já myslím, že vždycky věděly, že bohoslužby jsou vážná věc, jenže teď zažily, že to není nějaká dospělácká záležitost, neboť se bohoslužby týkaly přímo jich. Modlitby byly o tom, co prožily. Ať ty děkovné, nebo ty za odpuštění, stejně tak kázání. Připojuji závěr kázání (bylo podle Marka 10,17-22 – oddíl o bohatém mládenci)

"Já tedy nejsem dospělý ani nemám své bohatství a moji kamarádi taky ne, ale klidně se dokážeme vzdát svých sladkostí. Filípek se rozdělí o místo v pokoji, Helenka se ráda rozdělí o své názory a některých starších hraček bychom taky nelitovaly. Ale horší by to bylo s diskmanem, Anežka by se nechtěla vzdát svého živého zvířete, Dag mobilu, Ondra by nedal svou ušetřenou tisícovku. Problém by byl i se značkovým oblečením, Evička by nedala nálepky a o notebook by se s bráchou i poprala. A tak se máme ještě co učit. Od mámy, od táty, pana faráře a hlavně od Pána Ježíše."

Věra Popelářová

Jak se měl sbor Cantate Domino v Poličce?

Jednoznačně dobře a taky vám řeknu proč: předně proto, že jsme si výborně zazpívali - sbormistr Libor Nykodým připravil hodně nových a pěkných skladeb, sešli jsme se skoro v plném počtu, až na tenor, kde chyběli sice jen dva členové, ale vzhledem k tomu, že zbyli taky jen dva, byl tenor oslaben. Ostatní hlasy byly po šesti až sedmi zpěvácích. Zpívání jsme věnovali až šest hodin denně. Ve zbylém čase jsme chodili na výlety, na houby, po galeriích, a samozřejmě do známé poličské hospůdky U Dobroty v malinkém domečku v uličce zvané Na bídě. Někdy jsme jen tak seděli v sále naší ubytovny a povídali si. Ráno a večer jsme si četli z biblických úvah Milana Hájka. V neděli jsme svým zpěvem potěšili malý sbor v Borové, kde kázal bratr M. Lapáček a kromě nás se sešlo, díky mnohým chalupářům, na 30 účastníků. Píši „potěšili“, protože tak nám to účastníci bohoslužeb dali najevo, tak jsme to vycítili. Mezi přítomnými byl například starší bratr, který v padesátých letech studoval v Brně a zpíval v tehdejší Blahoslav. Měl nesmírnou radost, že se v Brně sborový zpěv stále udržuje, a za naše zpívání byl zjevně vděčný. Tím pádem jsme i my odjížděli z Borové potěšeni. To je, myslím, naše poslání: přinášet radost a povzbuzení. Jsme amatérský sbor, ale zpíváme s vědomím, že máme odevzdat dobré výsledky. Za daných podmínek (personálních i časových) pro to děláme maximum a byli bychom rádi, kdyby nás i v brněnských sborech, kde zpíváme nejčastěji, tak přijímali. Těšíme se, že i vás budeme schopni potěšit.

Im

Setkání lidí dobré vůle - Velehrad 2005

Křesťanskou bohoslužbu v den státního svátku 6. července na počest kulturně-morálního odkazu Cyrila a Metoděje celebroidal kardinál M. Vlč. V úvodu řekl: "Církev křesťanská se mění niterně a duchovně návratem k původnímu učení Ježíše Nazaretského, revolucionáře ducha vyzývajícího k hledání království Božího zrozením z ducha pravdy....."

Velehradské dny, kterých se zúčastnilo víc než třicet tisíc věřících, zanechaly nesmazatelný dojem v srdcích otevřených vyšším hodnotám za současného zpytování hříchů s touhou po nápravě. Z úst tisíců znělo Pane, smiluj se, Kriste, smiluj se.

Prý se tvrdí, že český národ je nejateističtější národem v Evropě. Velehrad dokázal pravý opak. Dokázal, že latentní víra ožila, poté co byla udupávána totalitním ateistickým režimem. Slova kardinála Vlka o hledání Krista, o obdarování Duchem pravdy zněla jako oživující blesk. A pak eucharistie, která byla vysluhována, zdůraznila smlouvu Boží na věky platnou, že smrtí Ježíšovou se můžeme stát novými Adamy - lidmi nesoucími v chrámu srdce poklad Boží.

Setkání duchovních představitelů křesťanských církví se zástupy věřících vytvořilo slavnostní atmosféru a vědomí náboženské svobody i možnosti šíření evangelia jako světla porozumění a pokoje. Setkání na Velehradě v nás utvrdilo pocit dějinné kulturně-duchovní sounáležitosti, dějinného nasměrování našeho národa ke křesťanským hodnotám, které přesahují lidské sváry a střety a v temnu současného světa vyzdvihují ryzí lidství posvěcené Boží milostí.

Několik myšlenek ze zprávy sestry Miluše Šubartové

Že neznáte ESBU?

Ekumenická setkání s Biblií a uměním se konají už tradičně druhý červencový týden.

Letos jsme se sešli v Novém Městě na Moravě nad tématem „Křesťanské kořeny Evropy – paměť a naděje“. Od neděle do neděle byl ten týden vyplněn přednáškami (například Martina Prudkého, Jakuba S. Trojana nebo Jiřiny Šiklové) a diskusemi, i setkáním s hosty z Německa i USA. Tradicí je také Den Izraele, tentokrát spojený s odhalením pamětní desky na rodném domě Haničky Brady (její příběh zachycuje nedávno vydaná knížka „Hanin kufřík“) za přítomnosti kulturního atašé velvyslanectví státu Izrael. Celodenní výlet směřoval do oblasti Doubravníka, Černvíru a Křižovic (Galerie z ruky). Každý den zahajovalo biblické zamyšlení a končil koncert pedagogů Mistrovských kurzů klavíru. A když připočtete příjemnou společnost, pak není proč váhat a už dnes si rezervovat týden letní dovolené pro ESBU 2006.

Olga Tydlitátová

Ekumenická komunita v Taizé

Ve středu 17. srpna svět obletěla tato zpráva: v úterý 16. srpna během večerní modlitby v chrámu Smíření jedna žena ze zástupu lidí, kteří obklopovali komunitu, zaútočila nožem na bratra Rogera. Ten následkem tohoto zranění o chvíli později zemřel.

Všechny, kteří někdy byli v Taizé, tato zpráva hluboce zasáhla, vždyť bratr Roger, zakladatel místní ekumenické komunity, byl příkladem člověka, který kolem sebe šířil tolik lásky a dobroty, jehož myšlenky ovlivňovaly mnohé věřící na celém světě a který byl pro řadu lidí vzorem v životě.

Následující den připadlo pro ranní modlitbu toto čtení – jako by přesně vystihovalo atmosféru daného okamžiku: „Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Své hradby budeš nazývat 'Spása' a své brány 'Chvála'. Už nebudeš mít slunce za světlo dne, ani jas měsíce ti nebude svítit. Hospodin ti bude světlem věčným, tvůj Bůh tvou oslavou. Tvé slunce nikdy nezapadne, tvůj měsíc nebude ubývat, neboť Hospodin ti bude světlem věčným. Dny tvého smutku skončily.“ (Iz 60,18-20)

Ten týden do Taizé přijelo mnoho těch, kteří se s bratrem Rogerem chtěli naposledy rozloučit, všude vládla atmosféra vzájemné sounáležitosti a touha pokračovat v díle lásky, které začal. Pohřeb bratra Rogera se konal v úterý 23. srpna v kostele Smíření v Taizé, byl pohřben v prosté dřevěné rakvi na místním hřbitově. Jeho nástupcem se stal bratr Alois, kterého si bratr Roger již před osmi lety vybral.

A co je vlastně Taizé? Malá vesnička uprostřed Francie, pár stálých obyvatel, klid rušený jen občasným bučením krav, hukotem projíždějícího vlaku či všudypřítomným hlasem cikád. Řeklo by se málem zapomenuté místo na zemi, a přesto právě sem každoročně přicházejí tisíce poutníků – mladých i starších. Co je sem vede? Co tak výjimečného se tady děje, že se sem tak často vrací? Co si

odnášejí? Stejně otázky jsme si před třemi lety kladli i my před naší první cestou do Taizé. A letos jsme zde byli již potřetí....

V této malé vesničce našlo od poloviny minulého století svůj domov asi sto bratrů, kteří se rozhodli následovat Krista a žít podle jeho příkladu ve společenství s ostatními. Jsou z nejrůznějších církví - k původně malému hloučku protestantů v čele s Rogerem Schutzem se postupně přidávali další, římskí katolíci i pravoslavní. Společně žijí v jednoduchosti, prostotě, se srdcem otevřeným pro potřeby ostatních lidí - jak poutníků přicházejících do Taizé, tak i těch nejchudších mezi námi. Někteří z bratrů mezi těmito lidmi v nejrůznějších koutech světa také žijí.

A jaké to je pro běžného návštěvníka? A kdo jím vlastně je? Jsou to většinou mladí lidé z různých zemí, věřící i hledající, přicházejí ve skupinách i jednotlivě, někdo jen jednou, jiný sem jezdí každý rok. Většina tady stráví jeden týden, ale je možné zůstat jen pár dní (většinou víkend), nebo naopak týdny či měsíce. Lidé zde mohou zapomenout na každodenní starosti, přicházejí sem nabrat sílu, být s Bohem, přicházejí ze zvědavosti i plni očekávání v obohacení jejich duchovního života.

Osu dne tvoří tři pravidelná setkání v kostele Smíření, který je schopný pojmut na tři tisíce lidí. Při nich se střídají zpěvy písní – krátkých, se snadno zapamatovatelným textem i melodií, opakovaných několikrát dokola, čtení z Písma a modliteb. Zvláštností je také asi deset minut trvající chvíle ticha, při které má každý možnost věnovat se svým myšlenkám, modlitbám, rozjímání.... Mezitím se střídají setkání ve skupinkách s prací či chvílemi, které může každý strávit v tichu. Každý týden během prázdnin jsou vypsána tři témata diskusních skupin, většinou začínají společným úvodem, který vede jeden z bratrů, a poté v menších skupinkách, asi po 10-15 lidech, pokračují rozhovory. Většinou se mluví anglicky, ale znalost každého dalšího jazyka je vítána. Odpoledne probíhají nejrůznější setkání podle národností, reflexe víry v umění, představování některých pro nás exotičtějších zemí – asi jako naše dílny při školkách či na sjezdu.

Zkrátka, v Taizé si každý může najít své místo, kde i uprostřed tolika lidí najde nějakou spřízněnou duši, kde je možné prožít týden ve společenství s Bohem a odkud si určitě něco odnese. Přijďte se podívat.

Jan a Blažena Syptákovi

Vzkříšený Ježíši,
vidíš, že jsem mnohdy zmatený
jako cizinec na této Zemi.
Ale mou duši sužuje žízeň,
a to je očekávání a touha po Tvé přítomnosti.
A srdce bez ustání touží po tom,
aby spočinulo v Tobě, Kriste,
aby k Tobě složilo všechno,
co je tížilo a co je od Tebe vzdalovalo.

Roger Schutz

Konfirmace v Židenicích ještě jednou,

tentokrát o malé anketě, jejíž výsledky jsme slíbili v předprázdninovém čísle Setkávání. Od konfirmačního dne 22. května již nějaká doba uplynula, ale to, co nám konfirmandi ve svých anketních odpovědích prozradili, může mít význam i nyní, i když třeba už za tu dobu v něčem své názory a plány pozměnili.

Konfirmandů, které jsme Vám zde tehdy v červnu představili i jmény, bylo sedm, čtyři dívky a tři chlapci. Na první anketní otázku, zda přišli do sboru se svou rodinou, přivedl je někdo jiný, nebo zda si našli cestu sami, odpověděli všichni stejně: **přišli se svými rodinami**. – Za druhé jsme se ptali, zda chodili do nedělní školy. Zde vládla opět téměř úplná shoda, **do nedělní školy chodili všichni**, někteří jen občas, jeden konfirmand v poslední době raději poslouchá s dospělými kázání. Pestřejší byly odpovědi na otázku, **kteřá část bohoslužeb je pro kterého z nich nejdůležitější či nejzajímavější**: třikrát výslovně kázání, dvakrát se konfirmand nad takovou otázkou trochu pohoršil, protože důležité jsou přece bohoslužby celé, dvakrát Večeře Páně, několikrát je zmíněna (zvláště přímluvná) modlitba, jedna konfirmandka se zvláště těší ze slov požehnání. Pro další otázku jsme dali možnost odpovědět škálou o pěti stupních, od nejnižší jedničky k nejvyšší pětce. Většina konfirmandů považovala **to, čemu se v konfirmační přípravě naučila**, za důležité natolik, že to hodnotila nejvyššími stupni; dvakrát doprovázelo známku i slovní vyjádření: považují to za hodně důležité, vůbec jsou v jejich životě, jak jedna z nich píše, ty poslední dva roky významné, konfirmandy posunula konfirmační látka dopředu, píše další, a dodává, že ona sama díky této přípravě pochopila smysl víry, církve a dalších věcí. – Čtyři z konfirmandů **mají vlastní Bibli**, tři zatím ne. – A ptali jsme se také, **z kterého zpěvníku kdo z nich nejraději zpívá**: preferenci má zpěvník Svítá, dvakrát Buď Tobě sláva, objevil se Evangelický zpěvník i jeho Dodatek. – Několikrát byli konfirmandi společně s bratrem seniorem a s některými dalšími **na víkendových soustředěních v Daňkovicích a ve Strměchách**: zde je hodnocení, podobně jako u konfirmační přípravy, vysoké, těmto pobytům přidělili téměř všichni stupeň nejvyšší. – Všichni **mají mezi ostatními konfirmandy kamarády**, což by mohlo znamenat, že těchto sedm lidí vytvořilo jakousi (pro sbor nadějnou) pospolitost. Někteří zatím nevědí, **čím by chtěli být**, většina však již svou představu má: lékárnice, chemik, dobrá manželka, maminka i dcera, herec, práce se zvířaty. – A stupnice hodnot, kterou prozrazují odpovědi na otázku, **co považuješ v životě za nejdůležitější**: ostatní lidé, rodina (5x), víra (6x), partnerství (3x), přátelství či kamarádi (2x), vzdělání (2x), zdraví, zdraví rodiny.

Snad budou tyto signály, jakkoli nesystematické a zároveň schematické, které nám o generaci mladých křesťanů dali letošní žideničtí konfirmandi, zajímavé nejen pro židenické, ale i pro další čtenáře Setkávání. – Výsledky ankety pouze předkládáme, nehodnotíme je, ač by stály za rozbor a za úvahu. K tomu zde není dost místa. Třeba zase jindy. Nebo – kdyby nad tímto krátkým textem napadlo něco některého čtenáře...

Jana Nechutová

společenská kronika

Brno I

Září

1. 9.	Sabina Flajzarová	88 let
1. 9.	Hana Maláčová	30 let
4. 9.	Dobromila Kopřivová	83 let
6. 9.	Vladimír Vaněk	60 let
10. 9.	Adam Krutiš	30 let
10. 9.	Pavel Rumíšek	60 let
15. 9.	Adam Hladký	81 let
15. 9.	Daniel Nykodým	20 let
18. 9.	Eva Riedlová	60 let
18. 9.	Ludmila Vacková	81 let
18. 9.	Josef Švanda	81 let
19. 9.	Emílie Kačírková	60 let
20. 9.	Marie Klusáková	80 let
21. 9.	Věra Sotolářová	75 let
22. 9.	David Piták	30 let
27. 9.	Věra Kubáčková	85 let
30. 9.	Anna Prudíková	89 let
30. 9.	Jan Bačák	98 let

Říjen

2.10.	Alžběta Vlašicová	83 let
3.10.	Matěj Michal	10 let
3.10.	Kryštof Michal	10 let
10.10.	Julie Štefflová	82 let
12.10.	Jaroslava Stratilová	75 let
12.10.	Martin Zukal	20 let
12.10.	Petra Votoupalová	30 let
19.10.	Jana Moráčková	50 let
20.10.	Jiřina Setínská	83 let
20.10.	Eva Tajovská	40 let
22.10.	Milada Hemerková	86 let
22.10.	Marie Muchová	83 let
22.10.	Jiří Veselý	60 let
26.10.	Karla Holešínská	87 let
27.10.	Věra Kovářová	75 let
31.10.	Libuše Soběslavská	80 let

Pokřtěni byli:

- 17.7. Laura Malá, 2005
- 24.7. Adam Miroslav Schneider, 2004
- 5.8. Jonáš Březina, 2005
- 28.8. Robert Cicvárek, 1999
- 18.6. Martin Kopulety, 2005

Oddáni byli:

- 2.7. Michaela Březková a Lukáš Mrázek
- 30.7. Dana Koukalová a Aleš Truksa
- 13.8. Kateřina Hostinská a Pavel Řiháček
- 20.8. Lenka Černá a Karel Budík
- 20.8. Eva Jasičková a Radoslav Mesarč
- 20.8. Markéta Ježková a Jan Teplý
- 9.9. Ivona Jourová a Aleš Kubík

Rozloučili jsme se:

- 19.7. Věra Zukalová, nar. 1927 Brno
- 25.7. JUDr. Vladimír Ptáček, nar. 1923 Brno
- 29.7. MUDr. Pavel Beutl, nar. 1921 Brno
- 3.8. Marie Scheybalová, nar. 1916 Brno
- 2.9. Ing. Jaroslav Jurek, nar. 1926 Brno

Brno II

Září		
3.9.	Jarmila Mauzerová	80 let
3.9.	Vlasta Brodská	80 let
5.9.	Bedřich Gottwald	85 let
5.9.	Vladislav Trš	80 let
5.9.	Ludmila Hančíková	82 let
8.9.	Miroslav Makovský	70 let
9.9.	Zoltán Urbančok	80 let
10.9.	Jaromír Procházka	79 let
10.9.	Kamil Boháč	77 let
11.9.	Vlasta Zavelová	84 let
16.9.	Ludmila Kuncová	90 let
17.9.	Jaroslav Vašíček	86 let
18.9.	Marie Kunderová	83 let
18.9.	Věra Feilerová	81 let
20.9.	Marie Klusáková	80 let
22.9.	Božena Rašovská	89 let
22.9.	Marie Šomková	78 let
22.9.	Věra Hrazdírová	76 let
23.9.	Marta Pánková	82 let
23.9.	Eva Prudká	75 let
24.9.	Gizela Studnicová	77 let
26.9.	Otmar Doležal	85 let
28.9.	Dušan Máčel	83 let
28.9.	Věra Kudlová	78 let

V létě vstoupili do manželství:

- 25.6. Jakub a Daniela Dvořáčkovi
- 11.9. Tomáš a Eliška Nečasovi

V létě jsme se rozloučili:

- 11.6. Ján Studnica (nar.1925)
- 23.6. Anna Radličková (nar.1913)
- 3.9. Prof. PhDr. Otakar Trhlík (nar.1922)

Říjen		
2.10.	Jan Šimsa	76 let
4.10.	Elfrída Pollaková	85 let
5.10.	Miloslava Zvolská	83 let
5.10.	Zdeňka Juránková	81 let
5.10.	Dagmar Vlčková	78 let
6.10.	Miroslav Turek	89 let
7.10.	Miluše Nováková	75 let
9.10.	Věra Kořistová	77 let
10.10.	Ludmila Otoupalíková	94 let
10.10.	Věra Ohnutová	76 let
12.10.	Zdenka Králová	75 let
14.10.	Alžběta Chalupníková	89 let
14.10.	Marie Trlicová	89 let
15.10.	Valerie Kašánková	91 let
15.10.	Vlasta Studeníková	70 let
16.10.	Albína Ningerová	92 let
16.10.	Jiří Pokorný	84 let
16.10.	Helena Vašíčková	78 let
16.10.	Jarmila Jílková	70 let
17.10.	Drahuše Musiolová	85 let
17.10.	Květoslava Průchová	78 let
18.10.	Milada Horká	90 let
19.10.	Věra Bartušková	78 let
20.10.	Pavla Koutná	76 let
21.10.	Milada Veselá	81 let
23.10.	Mgr.Vlasta Pindejová	79 let
29.10.	František Vraspír	85 let

žili mezi námi

Za bratrem JUDr Vladimírem Ptáčkem

Tento náš bratr zemřel dne 25. července 2005 ve věku 81 let. Vladimír Ptáček nezapadal do rámce tradičního evangelického církevníka ani do umělých společenských konvencí. Byl výraznou osobností, která nás znepokojovala, vedla k novému promýšlení biblické zvěsti a k neobvyklým činům pomoci bližnímu v nouzi. Pod někdy zdánlivě autoritářským a drsným povrchem tlouklo velmi citlivé srdce, které muselo v životě projít několika bolestnými zkouškami.

Byla to především ztráta milované matky, když mu bylo 16 let. Vzpomínal na to vždy s velikým dojetím a pokládal to za jeden z rozhodujících milníků na své cestě. Zmizel pocit skrytosti a něžné rozumějící péče. Od té doby si musel promyslet a probojovat mezi dvěma staršími bratry všechno sám. Nadto byla válka, vysoké školy zavřeny. Rozhodl se tedy pro studium na průmyslové škole stavební, což se mu později znamenitě hodilo jako právníku ve stavebním oboru.

Hned po válce, již za doby studií na právnické fakultě, mělo na něj rozhodující vliv setkání s akademickou Ymkou. Tam našel vzory pro své rozhodování a jednání i celoživotní přátele. Starší rádkyní a přítelkyní se mu stala zvláště sestra profesorka Božena Komárková.

Na řadu let opustil Brno, aby působil jako právník lázeňské správy v Mariánských lázních, kde vyhledal hned sbor a jeho faráře dr. Jiřího Ottera.

Po návratu do Brna v r.1966 přijal místo na stavebním a bytovém odboru Krajského národního výboru. Po zmaření národních nadějí sovětskou okupací dal prozíravě sám výpověď z tohoto místa a stal se právníkem v Průmyslových stavbách. Brzy se stal vyhledávaným rádcem postižených normalizačním procesem. Pustil se do boje proti svévůli funkcionářů a zastával se pronásledovaných, a to nejen po stránce právní, vypracováváním pečlivých rozkladů a odvolání, nýbrž také kolikrát praktickou pomocí spojenou s osobním rizikem. Byl oporou rodinám těch bratří, kteří byli postiženi tzv. odnětím státního souhlasu k výkonu duchovenské služby, nebo těm, kterým to hrozilo, a stál při nich v upřímné vnitřní solidaritě. Měl zvláštní dar objevit zapomenuté, nemocné nebo v různých krizích se octnuvší lidi, lidi někde na okraji sboru, a naléhavě na ně upozorňoval faráře. Staršovstvu byl stálým poradcem ve věcech právních a stavebních. Svým svědomitým dozorem na plnění rozpočtů, smluv a termínů ušetřil sboru a církvi nemalé prostředky.

Hned po r. 1989 se energicky zasazoval o to, aby VUT opustilo všechny prostory naší farní budovy na Opletalově ulici, a nutno říci, že našel vstřícné porozumění u tehdejšího rektora. Stál u začátků sociální a zdravotní školy Evangelické akademie a usiloval o její umístění ve farní budově. Šíří jeho zájmů dokládá i to, že byl u znovuoživení práce Ymky, Masarykovy společnosti a Sokola Brno I. Byl iniciátorem velkých shromáždění k výročí T.G. Masaryka a založení první republiky, na nichž dvakrát přednášel prof. Jan Milič Lochman za účasti představitelů města i univerzity. Je těžko vypočítat všechny jeho podněty, ať v životě církevním či veřejném.

heslo měsíce - podle hesel Jednoty bratrské na měsíc říjen

Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce.
Bůh je naše útočiště.

Žalm 62,9

Své rodině byl starostlivým otcem, který hleděl dětem připravit jen to nejlepší. Svě milé paní byl velkou oporou tím, že nesl všechny rodinné starosti finanční, hospodářské a stavební. Vybuodoval rodině místo oddechu na chalupě v krásném prostředí Českomoravské vysočiny.

Před několika léty byl ještě stížen bolestnou ranou náhlého tragického úmrtí syna Pavla, nadějného pokračovatele v právnícké tradici. Zdálo se, že se z této rány nevzpamatuje, ale přece mu bylo ještě dáno vrátit se do života s jeho úkoly. Bratr Vladimír Ptáček byl muž zápasu o spravedlnost. Věděl však také, že ve vztazích mezi lidmi a v jejich sporech jde víc než jen o právo, a proto, pokud to bylo možné, vedl k odpuštění a smíření. Při rozloučení dne 4.8. v naplněném Komenského kostele kázal bratr farář Jiří Gruber na základě žalmu 85, zvláště veršů 10-12.

Jan Pokorný

Vláda Ptáček patřil k těm nemnoha, kteří se tak snadno nepoddali. Ale ne z nějaké hrdosti a síly. Sám o sobě neměl valné mínění. V mládí uvažoval o bohosloví, ale netroufal si na to. Mohl být lékařem, ale zdraví mu to nedovolilo. Zbývalo jen studium práv, která se mohl učit z knih. Ale i jako právník byl nakonec nežádoucí. Pán Bůh to však nakonec dobře zařídil. Doktor Ptáček se sice nestal ani soudcem ani obhájcem, ale možná pomohl více lidem, než kdyby měl nějakou vysokou funkci. Většinu jeho volného i pracovního času totiž vyplnila doslova mravenčí práce, aby pomohl nějaké dobré věci nebo pronásledovanému člověku. Jeho domovem a zázemím byla církev. Nestal se jejím kazatelem, spíš jejím dělníkem. Snažil se napravit křivdy a nespravedlnosti, o kterých se dozvěděl. Ale řekněme na rovinu, ten boj byl často marný. Jeho případy bývaly beznadějně a jen málokdo by se do nich pouštěl.

Ale on to přesto nevzdával. A kdo jsme ho znali, víme, že ten motor, který ho hnál stále kupředu, byla jeho víra v Ježíše Krista. Na životním příběhu našeho zesnulého je vidět, že křesťanská víra není jen nějaká útěcha v nouzi, útěk od reality a schování se do pelíšku vlastní zbožnosti. Biblická víra je pozvání k velikým věcem. Výzva k činu. Je to – dnešními slovy řečeno – něco jako Boží projekt pro tuto zemi. Projekt spravedlnosti, milosrdenství, věrnosti a pokoje pro každého člověka. Je to Boží výzva ke každodenní práci, službě a svědectví. A každý, kdo se jen tápavě a nešikovně k tomuto projektu připojí, smí být celý svůj život vděčný za to, že se vůbec mohl připojit, že směl jít alespoň pár korků stejným směrem, kterým po této zemi kráčet Bůh.

Když člověk věří Ježíši Kristu, není o nic lepší než druzí. Je stejný hříšník a slaboch jako ostatní. Ale když si natluče, když se mu vysmějí, když sám z vlastní hlouposti zakopne a leží v prachu, ano - když sám za sebe s něčím skončí a chce to nechat plavat – ozve se v jeho svědomí tichý hlas: „To, co chceš vzdát a opustit, přece není jen tvoje soukromá věc. To já, Ježíš, jsem tě do té bitvy poslal. A já to nevzdávám!“ Kdo ten hlas slyší, ví, že stojí za to se zvednout a jít dál – i když sám už kolikrát nemůže. To je ta síla, která nás zvedá, podpírá a někdy doslova nutí nemlčet, neskládat ruce v klín a znovu to zkusit.

Z pohřebního kázání Jiřího Grubera

Žijí mezi námi

Mne také na cestě vedl Hospodin (Gen 24,27)

Potkáváme ji při bohoslužbách, ať už v Červeném kostele nebo v Blahoslavově domě, skoro pravidelně ji vídáme ve středeční kavárničce. Dnes už má stříbrnou hlavu, trochu těžkou chůzí pro potíže, které nás starší obvykle postihují. Občas si můžeme přečíst její článku v Setkávání, většinou z oblasti hudby, protože ta je její láskou a koníčkem. Články dostáváme do redakční rady napsané drobným úhledným písmem, vždy bez jediné chyby.

Sestra Libuše Soběslavská, rozená Cardová, se posledního dne měsíce října dožívá osmdesáti let. Dnes se může s vděčností a uspokojením podívat na všechna prožitá léta, protože je uměla bohatě a užitečně naplnit. Nebyla na to sama, jak vyznává ve svém oblíbeném verši z Genesis 24,27. Od dětství jí také stáli po boku rodiče, oba milovníci hudby, a bratr Jiří, kterého známe jako obětavého faráře naší církve. Později stál vedle ní manžel Jaroslav Soběslavský a dnes to jsou její tři děti. A po celý život ji provázela společenství bratří a sester evangelických sborů, ve kterých žila a působila. V dětství a mládí to byl nejprve sbor v Krucemburku na Vysočině a později v Chrudimi, kam se rodina přestěhovala. Farářem tam byl bratr Bohumil Smetánka a bylo to právě zde, kde se sestra Soběslavská inspirovala a získala představu o životě sboru, kterou pak přenesla do své další práce.

Po nejdelší údobí života byl jejím působištěm sbor v Lanškrouně. Přišla sem se svým manželem farářem v r. 1948 a zůstala zde až do jeho odchodu do penze v r. 1985. Bylo to plných a krásných 37 let. Lanškrounský sbor byl tehdy nový, vznikl z kazatelské stanice Horní Čermná. Byl to nejen početný, ale i velmi živý sbor. Dodnes se tam na léta působení manželů Soběslavských vzpomíná. Libuše Soběslavská pojímala funkci „paní farárové“ jako životní poslání a plně se této práci věnovala. Co všechno stačila ve sboru zorganizovat! Vzpomíná se na vánoční pásma, která s dětmi nacvičila, na pěvecký kroužek dětí a mládeže, který vedla, založila a vedla i malý orchestr. Děla se hudební vystoupení dětí, která byla nejen radostí, ale také motivací pro větší píli v hraní. S pásmem z Karafiátových Broučků projedily lanškrounské děti mnoho měst naší republiky. Sestra Soběslavská vedla nedělní školu a k této práci vychovala i dobré spolupracovníky. Sama se dále vzdělávala a v r. 1973 byla ordinována laickou kazatelkou. Vedle výuky náboženství a nedělní školy mohly děti v Lanškrouně navštěvovat také dětské biblické hodiny. Spolu s dalšími varhaníky doprovázela při bohoslužbách. Evangelická fara byla za dob paní farárové Soběslavské druhým domovem lanškrounských dětí a nemusím připomínat, jak moc to přineslo do jejich pozdějšího života.

Po ukončení činné služby Jaroslava Soběslavského odešli manželé do Tábora a od r. 1995 žili v Brně, kde pan farář v únoru 1997 zemřel. A protože jejich svatba byla v květnu 1947, bylo jim dopřáno 50 let společného života a společné práce. Můžeme tedy nyní spolu s Libuší Soběslavskou u příležitosti jejího životního jubilea Pánu Bohu za všechno poděkovat.

Otče náš nebeský, děkujeme Ti za dar života, za Tvou trpělivost s námi a za Tvou odpouštějící lásku. Prosíme pokorně, buď s námi na cestách našeho života, nedopusť, aby uvadla naše víra, pomoz nám, abychom dovedli milovat i odpouštět. Pro Pána Ježíše Krista, smiluj se nad námi i nad celým světem. Amen.

Připravila L. Marková

bude

Říjnové hudební nešpory v Červeném kostele

Budou se konat opět první neděli, tedy 2. října v 19,30. Seznámíme se se zajímavým dílem Petra Ebena Jan Amos Komenský. Vybrané texty z knihy Labyrint světa a ráj srdce spolu s krásnými a nám dobře známými písněmi Jana Amose uslyšíme v podání recitátora Vladimíra Hausera a varhaníků Hany Bartošové, Ondřeje Hájka, Petra Kudyna a Zdeňka Gottwalda. Myslím, že provedení tohoto díla bude pro mnohé z nás velikým zážitkem. Navíc svou účastí přispějeme Arcidiecézní charitě v Praze na stavbu a vybavení nemocnice v Ugandě. Kazatelem při říjnových nešporech bude Olga Tydlitátová. Akce se koná za podpory nadace Divoké husy. Im

Benefiční koncert v Červeném kostele.

10. října 2005, v 19.30 se uskuteční benefiční koncert Českého filharmonického-ho sboru Brno pod vedením dirigenta Petra Fialy. Výtěžek koncertu bude věnován Diakonii ČCE - středisku v Brně.

Uvedení do křesťanské víry

Hledáte životní cíl? Přemýšlíte o Bohu? Zaujal vás Ježíš? Zkoušíte se modlit? Nevíte, které náboženství si vybrat? Vadí vám církev jako instituce? Nerozumíte některým místům v bibli?

Nabízíme uvedení do života křesťanské víry. Sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I pořádá další ročník nezávazných rozhovorů o křesťanské víře. Pro zájemce je zde možnost přípravy ke křtu nebo vstoupení do sboru. První setkání bude v úterý 4. října 2005 v 18 hodin ve sborovém domě Opletalova 6 v přízemí a pak každé úterý v tuto dobu. Bližší informace na telefonu 542 211 453 nebo <http://brno1.evangelnet.cz>

Klub otevřených dveří

každý čtvrtek od 10 hodin na faře Brno I, Opletalova 6

6.10. Léto mezi Indiány, studentka medicíny Jana Klocová bude vyprávět o své letní praxi v Peru

13.10. Nosím si své dítě - Všechno o šátcích – zkušenosti, nápady, rady

20.10. Čtyřlístek a spol.

Irena Kintrová nás provede nabídkou časopisů pro děti a pro dívky, poradíme se, čemu je lépe se vyhnout a co nám naopak prospěje

27.10. Volné setkání – jsou podzimní prázdniny

3.11. Očím pro radost – budeme dělat podzimní věnce a svíčky

Sborový rozhovor v Brně I

Poprvé se sejdeme po prázdninách v pondělí 17. října v 19 hodin nad tématem, kterým se zabýval letošní synod: Budování sboru. Text přijatý synodem, o kterém budeme hovořit, je možné si vyzvednout ve farní kanceláři.

čteme bibli

Ježíš ho zklamal

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: "Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?"

Ježíš mu řekl: "Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Příkázání znáš: Nezapomeneš, nezcižolíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!"

On mu na to řekl: "Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí."

Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: "Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!"

On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.

Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: "Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!" Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: "Dítky, jak těžké je vejít do království Božího! Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království."

Ještě více se zhrozili a říkali si: "Kdo tedy může být spasen?"

Ježíš na ně pohleděl a řekl: "U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno."

Marek 10,17-27

Evangelium v tom odstavci výrazně dosvědčilo několik věcí. Zkusme je vyjmenovat:

1. Snad nejsilněji tu zazní zklamané očekávání.

Ten muž, který vyhledal Ježíše, od něj zřetelně mnoho čekal. Jenže se mu to nespnilo. Ježíš mu v čemsi zásadním nevyhověl. Zdá se téměř jisté, že víra nepovede ke splnění toho, co jsme stejně už dávno věděli, chtěli, uměli a čekali.

2. Mluvíme-li při čtení toho příběhu rovnou o víře, je to zkratka, ale není neoprávněná.

Je totiž očividné, že onen bohatý muž přisuzoval Ježíšovi velikou autoritu. Ostatně by to v Palestině těch časů nebylo neobvyklé. Kdo tlumočil a vykládal ustanovení Božího zákona, tomu patřilo oslovení Mistře, a také veliká úcta. Rámec takové úcty ten tazatel myslím už dokonce překročil, když před Ježíšem poklekl. Takové gesto nemělo patřit lidem – jenom Jednomu se měli věrní klanět a Jednoho tak uctívat – Pána, svého Boha.

A Ježíš to ovšem – velmi sebevědomě – dal tomu člověku najevo. Představil mu sám sebe jako přesahujícího lidská měřítka. Pánu Ježíši patří ještě o notný kus větší pravomoc, než mu byla tazatelova úcta ochotna přisoudit.

3. Bohatý muž se ptal na podíl na věčném životě. Snad by se dalo říci: Podíl na Boží budoucnosti. Dával najevo, že pro to chce něco uskutečnit, udělat.

Ježíš to akceptoval, odpovídal mu, co to znamená vejít do Božího království. Vejít někam je bezesporu činnost. Je to něco jiného, než když se člověk dá někam dovléci nebo dostrkat. Bohatý muž ovšem dovedl vysvětlit, že pro to už udělal vlastně vše, co se dalo požadovat.

Jenže sama naléhavost jeho ptaní naznačovala to, co mu Ježíš svou odpovědí potvrdil: Pokud člověk vsadí svou budoucnost na to, co se jemu samému už podařilo, případně s jistotou ještě podaří, vždycky mu něco schází.

4. Je dobře dát se upozornit, že při otázkách po budoucnosti, po blížícím se Království, se nedají odvracet oči od těch, kdo nevědí, jak přežijí příští noc a zítřek, protože je trýzní a hubí chudoba. Cesta k Božímu království není vyznačena rostoucím blahobytem jejích účastníků, případně tím, že jsou sami se sebou náramně spokojeni – a čím dál tím víc.

5. Je dobře občas se zhrozit nad tím, že neplatí zásada: budeme spaseni za to, že jsme dobří, hodní, chudí, zvyklí trpět, zbožní, ctnostní, štedří, dobročinní ...

6. Bůh činí nemožné – otevírá cestu k sobě samému a nedá si překážet ani chudobou ani bohatstvím. Ale nedá se zapomenout na to, že jím stvořenou a nabídnutou svobodu, podíl na budoucnosti, lidé už mnohokrát odmítali. Jednou lhostejně, jindy rozhořčeně, někdy po úvaze, někdy impulzivně atd. Pokaždé (jako podivný zisk) zbyl smutek.

7. Kristovo svědectví o tom smutku dobře ví a dovede jej vyjádřit. Neméně ví, že Ježíš pohlíží na člověka s láskou. Asi ví víc o tom, že Boží moc je schopna prosadit změnu. Boží království je proměna – tak silná, že přemáhá i samu lidskou neochotu změnit se a raději zklamaně odejít.

Nekončí se proto domněnkou, že vstup k Božímu království je lemován zklamanými, smutnými, zabloudivšími. U Boha je možné, aby to bylo jinak – a tu možnost Bůh lidem dává. Věřím mu, že mě změní, abych mohl vejít tam, kde pro mě má místo.

Bože, stvořil jsi nás k životu,
pomoz tedy, ať jej vždy znovu přijímáme jako dar z tvé ruky.
Povzbud' nás k vděčnosti,
ať se nezapomeneme radovat
z tvých darů, z tvé dobroty, z dobré zvěsti o tvé lásce.
Všecko stvoření vyhlíží k tobě,
uč tedy i nás vyhlížet tvé milosrdenství,
ptát se po něm, usilovat o ně, abychom v něm žili
skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

Jaroslav Vítek

Modlitba před vysluhováním VP

Použito při ekumenických bohoslužbách 25. září 2005 v Brně

Vzdáváme díky Bohu, našemu Otci, neboť je to důstojné a spravedlivé. Všemohoucí a věčný Bože, chválíme tě a oslavujeme, neboť skrze své Slovo jsi všechno stvořil a bylo to dobré. Člověka jsi stvořil k svému obrazu a dal jsi mu účast na svém životě, aby byl odleskem tvé slávy. Dal ses poznat Abrahamovi a Mojžíšovi. Svým slovem jsi ukázal Izraeli cestu života. Když přišla plnost času, dal jsi nám svého syna Ježíše Krista. Přišel, aby chudým zvěstoval radost, hříšníkům odpuštění, spoutaným svobodu a nemocným vracel zdraví.

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka a stal se jedním z lidí. V podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Při poslední večeři, k níž zasedl před svým utrpením, nás pozval, abychom slavili památku jeho oběti a vzkříšení. Proto tě, Pane, se vším stvořením oslavujeme a zpíváme:

Svatý, svatý, svatý je Pán Bůh zástupů. Nebe i země jsou plny jeho slávy. Hosana na výsostech. Požehnaný, který přichází ve jménu Páně. Hosana na výsostech. (recituje celé shromáždění).

Vpravdě jsi svatý, Pane a Bože celého světa, a nesmírná je tvá sláva. Tvůj Duch, dárce života a pravdy, k nám mluvil skrze Mojžíše a proroky, svým stínem zahalil pannu Marii, sestoupil na Ježíše v Jordánu a na apoštoly v den letnic. Sešli, prosíme, tohoto Ducha, ať se nám tento chléb a víno stane znamením a svědectvím, že je mezi námi a s námi náš Spasitel a Pán.

Pán Ježíš v tu noc, kdy byl vydán, vzal chléb, (pozvedne chléb) vzdal ti díky a lámal, dával svým učedníkům a řekl: Vezměte a jezte z toho všichni. Je to mé tělo, které se za vás vydává.

Po večeři vzal také kalich, (pozvedne kalich), vzdal ti díky, dal svým učedníkům a řekl: Vezměte a pijte z něho všichni; je to kalich mé krve, která se za vás prolévá na odpuštění hříchů. Je to smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.

...Bože, když dnes slavíme památku svého vykoupení, připomínáme si celý život tvého Syna mezi námi. Jeho narození v chudobě, křest, který přijal z rukou Janových, lásku, s kterou rozdával pokrm hladovým, jeho poslední večeři s apoštoly, jeho smrt a sestoupení do říše mrtvých. Zvěstujeme jeho vzkříšení a vstoupení do slávy, kde koná službu Velekněze a přimlouvá se za nás. Prosíme, rozpomeň se na obět svého Syna, odpusť nám naše hříchy a uděl nám všem požehnaní a sílu k novému životu.

... Všechny, kdo budeme jíst tento chléb a pít z tohoto kalicha, naplň prosíme svým svatým Duchem, ať jsme jedno tělo a jedna duše v Kristu a náš život se stane živou obětí a chválou tvé slávy. Kristova krev smývá všechny křivdy a

hořkosti, které nás rozdělují. Na znamení svého usmíření a jednoty podejme si nyní navzájem ruce a pozdravme se jako bratři a sestry slovy: Pokoj Tobě.

(účastníci si navzájem podávají ruce se slovy: Pokoj tobě.)

... Pamatuj, Bože, na svou svatou církev, kterou jsi vykoupil Kristovou krví. Zviditelní její jednotu, chraň její víru a naplň ji pokojem. Požehnej, Pane, všem svým služebníkům a služebnicím. Spolu s tebou si připomínáme i všechny naše zesnulé bratry a sestry v naději, že ty sám víš o jejich víře. Doved' nás, prosíme, všechny do slávy a radosti, kterou jsi připravil svému lidu, abychom spolu s patriarchy a proroky, apoštoly a mučedníky a se všemi, kteří k tobě s důvěrou vzhlížejí – žili navěky ve společenství s tebou.

Spolu s nimi očekáváme příchod tvého království, kde tě budeme moci s celým vesmírem, vysvobozeným z hříchu a smrti, navždy oslavovat skrze Krista, našeho Pána. Skrze něho a s ním a v něm ti patří všechna čest a sláva, Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků.

.. Ve jménu našeho Pána Ježíše Krista takto společně voláme: **Otče náš ...**

(recituje celé shromáždění)

...Radujme se a veselme se a chválu vzdejme jemu. Přišla svatba Beránkova a nevěsta jeho připravila se. Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu. Duch a nevěsta praví: Přijď. A kdokoli to slyší, ať řekne: Přijď. Kdo žízní, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.

(Jedná se upravený a doplněný text, jehož základ tvoří eucharistická modlitba z Limy. Výsledný text vznikl ve spolupráci kazatelů sborů ČCE, CB, BJB a ČSCH pro ekumenické bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, které se konaly 25. září v Červeném kostele v Brně).

Nadace Divoké husy

(holandsky Wilde Ganzen) byla založena v roce 1957 v Holandsku. V České republice působí Nadace Divoké husy od roku 1997 a program je inspirován právě holandskou mnohaletou zkušeností. Po vzoru holandských Wilde Ganzen se snaží vnést i do naší společnosti vědomí, že pravidelná podpora handicapovaných lidí, kteří kolem nás žijí, je i naší každodenní osobní záležitostí. Pro různé druhy potřebných a pomoci je použito různých způsobů. V případě našich benefičních koncertů v Červeném kostele byl po oboustranné domluvě použit program HEJBNI KOSTROU, který nám umožní pro cílový - obdarovaný subjekt zdvojnásobit obnos sbírky. Znamená to, že od zářijových po prosincové Nešpory bude zdvojen výsledek dobrovolných sbírek pro potřebné: o.s. Labyrint, Ad. Charita Praha - stavba nemocnice v Ugandě, středisko Naděje Brno a středisko Diakonie Brno. Jsme Divokým Husám vděční za tuto pomoc. Těšíme se, že i vy, čtenáři Setkávání, budete mezi návštěvníky Nešporů v Červeném kostele. Vždy první neděli v měsíci - do konce roku.

Dm

Tichá pošta

(povídka)

Byli dva. Seděli u okna v malé kavárně, která díky stavebním opravám blízké křižovatky nasála atmosféru vesnického hostince. Na vzhledu oněch skoro mladíků – červenočerná kostkovaná košile a seprané rifle – ani na jejich objednávkě – dvakrát velký, světlý, točený – nic zvláštního nebylo. Zvláště se vyjímal obrovská kytice růží mezi nimi na stole. Čněla nad jejich skloněnými hlavami jako kárávě zdvižený prst. Výraz v jejich obličejích tomu taky odpovídal.

„Ženský jsou mrchy,“ pronesl jeden z těch dvou místo přípitku.

„A my to pak za ně odsákáčem,“ doplnil ponuře ten druhý a nenápadně vylovil z pěny čárku černého vlasu. Zamyšleně se podrbal na zátylku s řídnoucím porostem.

„Chudák Věna,“ pokračoval ten první: „Takový hezký kytky a ona mu je hodí na hlavu,“ pronášel slova pomalu, jakoby je tesal do kamene. Jen Slávkovi nejlepší kamarádi, mezi které se naproti sedící Martin určitě počítal, věděli, že silně zadržává při všech slovech začínajících na p-. Každou větu proto pečlivě zvažoval a do důsledků promýšlel.

Rozhostilo se dlouhé ticho, přerušované jen občasným cinknutím půllitru o dřevěnou desku stolu. Oba přátelé se snažili rozluštit záhadu dnešního odpoledne. Zatím jediné, na čem se shodli cestou z práce, bylo, že mistr Věna dostal od nějaké kočky košem, když jí nesl kytici.

„Ta ženská ani neví, jak nám zkomplikovala život. Co přesně říkal Venouš, když nám ty růže dával?“, na Martinově vysokém čele se perlily kapičky potu, jak usilovně přemýšlel, nebo z tropického vedra v místnosti.

„Něco jako když nedáš zrní do země, zůstane samo. Když zemře, vydá úrodu,“ pečlivě artikuloval Slávek, takže prosté sdělení se neslo lokálem jako osudová věštba.

Martin polohlasem vše zopakoval a bezmocně rozhodil rukama:

„A mně pak ještě v šatně řekl, že první budou poslední a poslední budou první. A to jsem tam zůstával dneska přesčas!“

Slávek si zapálil cigaretu, mocně zadýmal a z hloubi plic si odkašlal. Nerad s někým nesouhlasil:

„Myslím, že mluvil spíš o sobě než o nás.“

„A proč nám teda dal tu kytici? Co já s ní asi mám dělat?“, vybuchl Martin a vzápětí zchladil žáhu zbylým pivem.

„Můžeš ji věnovat Soně,“ navrhl opatrně Slávek.

„Soňu odvál čas. Kromě toho, půlka kytice je tvoje. Dostali jsme ji oba,“ Martin začal přepočítávat rudé hlavičky růží.

„Co se stalo?“, nenechal se zmást zastíracím manévrem Slávka. Na to, aby mu skočil na průhledné triky odvracení pozornosti, se znali až příliš dlouho.

„Našla fotky, jak jsem slavil narozeniny s Evou,“ nepřítliš ochotně mu sdělil parťák.

„A Eva?“

„Evička našla fotky z dovolené se Soničkou. Měl jsem je obě na jednom filmu,“ Martin potočil kytici: „Celkem třináct. Děleno dvěma je šest a půl,“ odpočítal šest

květů, z kapsy vylovil nožik a s chirurgickou přesností rozetnul jeden květ na polovinu. Slávek usoudil, že téma je zatím příliš horké na rozebírání.

Martin posunul část kytice ke kamarádovi: „Znáš hru na tichou poštu?“

„No a co?“

„To, co jsi dostal, předáš co nejpřesněji někomu jinému,“ Martinovi se blýsklo v očích vzrušením nad novým nápadem: „Někomu, kdo si kytku opravdu zaslouží.“

„Je možný, že tak Věna myslel ty výroky,“ chytnul se Slávek myšlenky.

Chvíli na to zaplatili a vydali se cestou k domovu.

„Nezapomeň, do zítřka ty růže musíš někomu věnovat,“ zamával kamarádovi na zastávce Martin a nasednul do prvního příjíždějícího autobusu.

„Jo. Věnovat té, která si to zaslouží,“ zamumlal místo odpovědi Slávek. Letným pohledem na jízdní řád zjistil, že autobus mu jede až za půl hodiny a tak se rozhodl jít pěšky.

„Kdyby ještě žila maminka, dal bych je mamince,“ uvažoval cestou a najednou mu přišlo líto, že kromě povinného MDŽ mámě nikdy žádnou kytku nepřinesl.

„Marnost nad marnost. Neznám žádnou, která by si to zasloužila víc než maminka. A já se s ní ani nerozloučil. Všechno se semlelo tak rychle a z ničeho nic prostě nebyla,“ smutek mu stoupal do krku a dral se mu do očí. Kdyby byl ještě malý kluk, přiznal by se tátovi, že ani na pohřeb jí nešel. Táta by ho seřezal a všechno by bylo v pořádku. Jenže tátu už dávno přerostl a mezi dospělými se taková jednoduchá řešení jaksi běžně nepoužívají. Kdo mu odpustí, když nejlepší ženské ve svém životě ublížil? A pak najednou přesně věděl, kam jde. Zabočil na malé náměstíčko osvětlené starodávnými lampami.

„Mami, je mi to moc líto,“ šeptal polohlasem a kolemjdoucí se překvapeně otáčeli za postavou klečící na schodech kapličky. Ozdobně kovanou mříž ráno zdobilo šest a půl rudých růží.

Druhý den byl Martin rád, že ho mistr Věna poslal do skladu přerovnat materiál, aby měli místo na cement. Jednak dneska teploměr lámal rekordy a vzhledem k tomu, že si včera kdesi zapomněl kšiltovku, by si určitě spálil pleš, jednak si nutně potřeboval srovnat myšlenky a na to je nejlepší samota. Mistr v poslední době vysloveně hýřil dobrou náladou.

„Zasel jsi dobře růže?,“ zeptal se Martina hned v šatnách.

„Věnoval jsem je jedné slečně,“ maximálně zestručnil průběh celého včerejšího večera Martin. Trošku váhal nad tou slečnou. Slečny byly všechny před ní. Po ní už může nastat jediné potopa. Když o ní přemýšlel, neustále se mu vracel výjev na obrazu, který mu visel nad postelí v dětském pokoji. Anděl na něm vedl dvě děti přes lávku temným lesem. Zní to hloupě a právě proto by nerad o Monice mluvil s ostatními. Slečna z autobusu totiž vypadala přesně jako anděl z obrazu.

„Doufám, že si je zaslouží“, mrknul na něj Věna.

„Určitě,“ horlivě přikývl Martin a už tišeji dodal: „Ona je totiž slepá.“

„Nu což, poslední budou první a první budou poslední,“ bodře poplácal mistr Martina po rameni. Na zápěstí se mu zablýsknul stříbrný řetízek s přívěskem ve tvaru jednoduché rybičky. Stejně rybičky, jakou Martinovi na rozloučenou namalovala Monika do dlaně. Musí se jí dneska na to zeptat. Dneska, v šest hodin před kostelem.

Lenka Šmehlíková

pro mládež

Dobří přátelé

Díky svým obchodním schopnostem získal jeden muž velké bohatství. Nezapomněl však na roky, kdy se mu tak nedařilo, a začal podporovat chudé. Mnozí z nich byli na to pyšní, že jsou jeho přátelé, že jim poskytuje pomoc, a ve svém okolí se tím i chlubil.

Neštěstí však nechodí po horách, ale po lidech. V jedné bouři přišel muž o své nejlepší lodě s celým majetkem, stal se znovu chudým a všude se mluvilo o jeho ztraceném štěstí. I přátelé z doby jeho slávy ho opustili.

Brzy se však poměry změnilly. Muž získal odškodnění v určitém procesu proti státu a finanční prostředky v jeho pokladně výrazně vzrostly. Když jednoho dne stál u okna svého krásného domu, uviděl skupinku přátel, kteří ho chtěli po delší době navštívit.

„Rychle, rychle,“ volal na své sloužící, „postavte na stůl truhlu se zlatem!“

„Co to má znamenat?“ ptali se přátelé, když vstoupili dovnitř a uviděli truhlu vystavenou na odív.

„To znamená, že jste nepřišli navštívit mě, ale mé peníze,“ odpověděl bohatý muž.

To nejlepší pro uklidnění

Ten den se mi pokazila pračka. Telefon v jednom kuse zvonil a domácí práce přímo rostly pod rukama. Už jsem toho měla právě dost, když zazvonil pošťák a přinesl mi účet.

„Nezlobte se, prosím,“ trapně se omlouvám, „ale nemám dost peněz na zaplacení.“

Pomalou mě už z toho začínala bolet hlava. A když jsem zvedala našeho ročního Jakuba z dětské židličky, ještě jsem se do ní pořádně praštila.

Tak to už jsem nevydržela, klekla jsem si a začala plakat. Náš malý chlapeček mě chvíli pozoroval, pak vyhodnotil situaci a usoudil, že opravdu potřebuji uklidnit. Beze slova vytáhl z pusinky svůj dudlík a strčil mi ho do úst...

Povrchnost

Do jednoho kláštera přišel nový mnich. Byl to neznámý mladý muž, který si ve velmi krátké době získal sympatie většiny obyvatel kláštera. A to bylo překvapující. Jeho povrchnost byla totiž pro příslušníky řádu – ostatní mnichy – poměrně dobře patrná.

„Jak může na sebe upoutávat tolik pozornosti?“ ptal se jeden z mnichů představeného kláštera.

Otec Antonín se zamyslel a pak bez dlouhého váhání řekl:

„Napůl prázdné láhve nadělají více hluku než plné.“

ze zborů

Brno - Židenice

Nedělní bohoslužby

2.10. 19. po sv.Trojici, Díkčinění

9:00 Židenice, VP, P. Kašpar

14:00 Blansko, VP, P. Kašpar

9. 10. 20. po sv.Trojici

9:00 Židenice, P. Kašpar

14:00 Blansko, P. Kašpar

16.10. 21. po sv.Trojici

9:00 Židenice, R. Špačková

14:00 Blansko, R.Špačková

23.10. 22. po sv. Trojice

9:00 Židenice, P. Kašpar

14:00 Blansko

30.10. 23. po sv.Trojici, Den reformace

9:00 Židenice, VP, Jiří Šimsa

14:00 Blansko, VP, Jiří Šimsa

Legenda:

Židenice-kostel na Jílkové 74,

*Blansko-dřevěný kostel
na Rotkovského ulici*

Program v týdnu

Úterý

16:00 – biblická hodina pro děti

19:00 – mládež

Středa

19:00 – biblická hodina pro dospělé v Blansku

19:30 – staršovstvo (12.10.)

Čtvrtek

10:00 – bohoslužby v Domě pokojného stáří Naděje, Ptašinského

16:00 – biblická hodina pro děti

17:30 – konfirmační cvičení

19:00 – biblická hodina

20:00 – příprava učitelů NŠ (1x měsíčně)

Pátek

15:00 – biblická hodina pro děti v Blansku

20:00 – setkání sboru (7. 10., téma: budování sboru)

Neděle

9:10 – Nedělní škola

10:00 – setkání u kávy a čaje

Brno - Husovice

Netušilova 26, 545212420

Časový rozvrh našich pravidelných setkání

Neděle

9.00 Bohoslužby a nedělní škola
pro děti

9.00 Rodinná neděle (každou 1. neděli
v měsíci)

10.00 Společné posezení při čaji a kávě

Pondělí

16.30 Husovičtí vřeštání - setkání dětí

17.45 Zkouška pěveckého sboru

Středa

19.00 Mládež

Čtvrtek

18.00 Biblická hodina

19.00 Schůze staršovstva (většinou 1.
čtvrtek)

ze staršovstva

Brno I

Po prázdninové přestávce bylo na pořadu tolik bodů, že se schůze protáhla na tři hodiny. V úvodu proběhla kontrola plnění předešlých úkolů – většina z nich byla splněna, stále se však ještě pracuje na soupisu a ocenění majetku a hledá se grafik na webové stránky sboru (nevíte o někom?). Byl schválen program bohoslužeb do adventu včetně celocírkevních sbírek. Na rozhlasové bohoslužby byl příznivý ohlas a spokojeni byli také účastníci prázdninového týdne na Blažkově – zvláštní dík patří sestře Věře Popelářové za přípravu programu pro děti. Podrobně bylo projednáno technické zajištění ekumenických bohoslužeb a koncertu Bohdana Mikoláška. Křesťanská služba připravuje adventní setkání s farářem Bohumilem Bašteckým. Bylo rozhodnuto zařadit do pořadu bohoslužeb pátou píseň, která bude vybírána především z nových písní z Dodatku. Skupině, která připravuje nedělní nešpory, se podařilo dosáhnout zdvojnásobení sbírek díky příspěvku nadace Divoké husy. Sbor obdržel finanční kompenzaci za odcizené zvony z Rychmanova a z Červeného kostela ve výši 40.000,- Kč. V Červeném kostele proběhlo malování stěn, při němž se podařilo téměř neznatelně navázat na starou malbu. Na staré faře opravují skauti podlahu a stropy za finanční pomoci sboru CB Betanie. Během září byla ukončena stavba i kolaudace nových sborových prostor. Do sborové kuchyně byly pořízeny nové stoly. Staršovstvo bylo seznámeno s aktuálním stavem hospodaření, které zatím probíhá podle schváleného rozpočtu. Na členství ve staršovstvu rezignovala sestra Olga Navrátilová, která nyní dokončuje v Praze studium teologie, a na její místo byl povolán náhradník bratr Jan Sebera. Jiří Gruber

Brno II

S jistotou jeden z posledních letních večerů v tomto roce se shodou okolností proměnil v čas první schůze staršovstva po prázdninách. Prázdninové období v životě sboru nepředstavovalo ani prázdnotu ani nečinnost; i po čas pracovního a školního volna jsme se jako církev rozmanitě setkávali. - - Hospodářský přehled ukázal, že sbor bude schopen dostát svým závazkům, přestože výdaje za dokončenou opravu střechy Blahoslavova domu výrazně přesahují běžnou každoroční výši. - - Bylo zapotřebí podrobně se zabývat některými personálními záležitostmi ve správě sboru, a to jak v hospodářském, tak i v bohoslužebném ohledu. Zejména nezbytné nové uspořádání sborového účetnictví nás ještě po nějakou dobu zřejmě bude intenzívně zaměstnávat. - - Připomněli jsme si letošní vývoj kontaktů s partnerskými sbory v Rakousku a Holandsku, a také očekávané společné akce připravované pro tento a pro příští rok. - - Staršovstvo se podle možnosti vyjádřilo k návrhům na změnu církevního zřízení, které z rozhodnutí synodu synodní rada ČCE předložila k vyjádření sborům a seniorátům. Kladli jsme si otázku, proč jsou usnesení předložená k vyjádření formulována tak, že je velmi nesnadné rozpoznat jejich záměr, případně přímo znemožňují, aby se k nim dotázaní věcně vyjádřili. Zdá se, že výstupy synodního jednání nejsou zcela právy moudrosti a prozíravosti členů a členek celocírkevního shromáždění. - - Příprava aktivní účasti presbyterů na bohoslužebném dění v Blahoslavově domě i v kazatelských stanicích má rovněž své pravidelné místo v jednání staršovstva, tak tomu bylo i tentokrát. Jaroslav Vítek

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny:

Po – Pá 9-12; Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (3.10.)

19.00 – sborový rozhovor (17.10.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

17.00 – dětský klub

17.00 – biblická hodina pro děti

18.00 – uvedení do křesťanské víry

18.30 – příprava nedělní školy

Středa

13.00 – služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

18.30 – mládež

Čtvrtek

8.15 – redakční rada BEM (6.10.)

9.30 – klub otevřených dveří

15.45 – konfirmační příprava II.ročník

17.00 – biblická hodina pro dospělé

Pátek

18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou. Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, http://brno1.evangelnet.cz Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, http://brno-ii.evangelnet.cz

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (10.10.)

18.30 – mladší třicátníci (17.10. a 31.10.)

Úterý

19.30 – třicátníci (4.10.)

19.30 – poslech zvukových záznamů přednášek (18.10.)

Středa

13.00 – služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

18.00 – biblická hodina v DD

Čtvrtek

odpoledne – vyučování dětí

příprava konfirmandů

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka (1.10., 15.10., 29.10.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově

domě při kávě a čaji

Modlitba

Jdu, Bože, z kostela

a srdce ve mně skáče radostí jak kůzle.

Bylo to dobré a stálo to za to.

Písně, modlitby, kázání – špica.

A pak bratři a sestry – mluvil jsem s jedním dědou

a pak mě málem porazily dvě honící se děti.

Káva po bohoslužbách byla dost slabá, já nevím,
že ti evangelíci nejsou schopní uvařit pořádný kafe.

Ale i tak, to už mi náladu nezkaží.

Vlastně to není žádná nálada, vždyť to je víra.

Za ni ti děkuji, je to opravdu krásný dar.

Jen pořad nevím, jak ho ukázat i dalším.

A proto tě prosím za své děti a manželku a souseda
a pohany. A za ty, kteří pořad volí komunisty.

z knihy Modlitby, vydal Kalich v roce 2005

Sestoupení do pekel

Kristovo sestoupení do říše smrti, které vyznáváme v apoštolském vyznání víry, patří ke křesťanské víře od nejstarších dob a mysleli na něj již autoři bible. V 1P 3,9 čteme, že Kristus přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, kteří neuposlechli kdysi ve dnech Noemových. O několika veršů dál se pak výslovně říká, že evangelium bylo zvěstováno i mrtvým (4,6). Ve Zjevení pak čteme, že Kristus má „klíče od smrti i hrobu“. Poprvé je sestoupení do pekel popsáno v apokryfním evangeliu Nikodémově (5. stol.): „ bronzové brány se rozbily na kousky ... všichni mrtví, kteří byli spoutáni, byli uvolněni ze svých řetězů ... a vstoupil Král slávy. Satan byl spoután železy a Spasitel požehnal Adama na čele znamením kříže a totéž učinil patriarchům a prorokům a mučedníkům a praotcům. A vzal je a vystoupil s nimi z pekel.“ Odtud přešla podobná vyprávění například do Dantovy Božské komedie.

Teologický smysl tohoto vyznání je v tom, že Kristovo dílo vykoupení se vztahuje na veškeré lidstvo a nesmí být zúženo pouze na Ježíšovy současníky a ty, co se narodili až „po Kristu“.

Martin Luther viděl v sestoupení do pekel počátek Kristova triumfálního tažení jako vítěze nad hříchem a smrtí. Vysvobodil při něm ty, kteří zůstali v zajetí Staré smlouvy a čekali na milost, které se nám všem dostává teprve v Kristově kříži. Kalvín chápal Kristovo sestoupení do pekel jako doklad toho, že Kristus prošel tím nejhorším, co si lze představit – opuštěností od Boha. J.M. Lochman k tomu dodává: „nikde na nebi, na zemi ani tam, čemu říkáme peklo, nejsme bez Krista. Není člověka, který by byl z dosahu Kristovy spásy beznadějně vyloučen.“ A cituje Ř 14,9: vždyť proto Kristus umřel a vstal, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.

V tradičním zobrazení tohoto námětu vidíme vzkříšeného Krista s ranami na těle a vítěznou korouhví, jak vstupuje otevřenou branou, jejíž dveře byly vylomeny ze závěsů. První, kdo natahuje ruku ze zástupu, je Adam. Je starý, což podtrhuje dlouhé vousy. Za ním je Eva. Další postavy bývají Ábel, Mojžíš, David, kající lotr z kříže a Jan Křtitel.

Jiří Gruber